

De zeis van Alak

Jérémy Henry

De verhalen uit de Kristalzee:

De zeis van Alak

Jagersbloed

Verloren schaduw

Auteur: Jérémy Henry

ISBN: 9789403709642

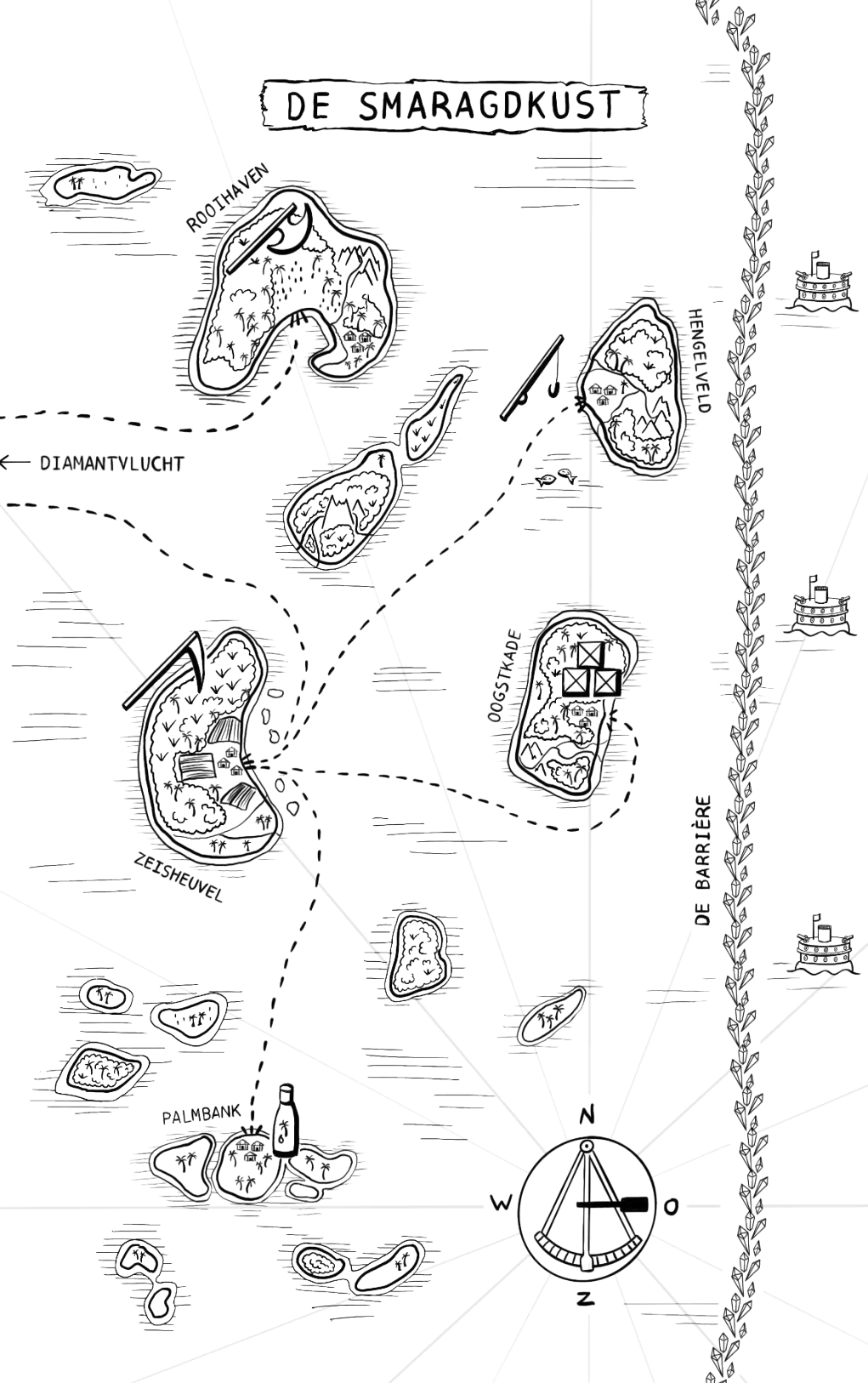
Illustraties binnenwerk: Hannah Bresser

Omslagontwerp: Jérémy Henry

Uitgeverij: Bookmundo

©Jérémy Henry

DE SMARAGDKUST

ROOIHAVEN

HENGELVELD

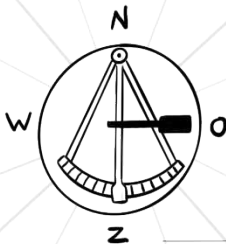
DOGSTRADE

ZEISHEUVEL

PALMBANK

DE BARRIÈRE

← DIAMANTVLUCHT

De gevolgen van onze acties zijn soms niet te overzien. Groot of klein, goed of slecht, bedoeld of onbedoeld. Het enige wat dan telt is hoe we ermee omgaan.

-De archivaris

Hoofdstuk 1

‘Mikal, maak je klaar, volgens mij komt er iemand aan.’

Mikal werd ruw uit zijn slaap gerukt door de plotselinge por tegen zijn hoofd. Toen hij instinctief met zijn hand over zere plek wilde wrijven werd hij weerhouden door de ijzeren ketting, waarmee zijn armen achter zijn rug aan de ring in de vloer vastgebonden waren. Na zoveel weken voelde hij de deining van het schip bijna niet meer, al was zijn maag het nog altijd niet helemaal eens met de constante beweging. De misselijkheid zorgde er tenminste voor dat zijn hongergevoel, waar hij de afgelopen dagen gek van was geworden, onderdrukt werd.

‘Mikal, houd je kop erbij!’

Vermoeid hief hij zijn hoofd, waardoor een lok van zijn vuile, bruinrode haren voor zijn ogen kwam te hangen. Wat troosteloos like hij zijn lippen, waar door de dorst een paar flinke barsten in zaten. De gevangenen hadden een paar keer per dag water gekregen, maar de warmte in het ruim was zo overweldigend dat ze iedere slok er vrijwel meteen weer uit zweetten. Hij schudde zijn hoofd om de pluk haar voor zijn ogen weg te krijgen, waarna hij de vrouw aankeek die naast hem vastgebonden zat. ‘Sorry Els,’ zei hij met een raspende stem. ‘Ik moet in slaap gevallen zijn.’

Els trok een wenkbrauw op, waarna ze een pijnlijke grimas trok doordat ze bijna de snee op haar voorhoofd weer opentrok. ‘Ik ben jaloers hoor, ik kan de slaap niet vatten, daar bonkt mijn hoofd te veel voor.’

Mikal deed een poging tot een glimlach, waarbij hij de scheurtjes in zijn lippen groter voelde worden. ‘Kom op, zo erg ziet het er niet uit.’

Natuurlijk loog hij.

Uit de nu opgedroogde wond was pus langs Els’ gezicht naar beneden gestroomd, waardoor haar beige kleurige haren aan elkaar geklit waren. De afgelopen nacht waren rode schilfers

van de korst op haar gerafelde linnen broek gevallen, waar nog een bloedvlek in zat van de snee op haar dij. Mikal was er zelf net zo slecht aan toe. Zijn hemd kleefde aan de brandwond op zijn borst, waardoor iedere beweging pijn deed. Onder zijn rechteroogkas belemmerde een blauwe plek hem het zicht. Niet dat er veel te zien was in het ruim. De ruimte was niet groter dan een flinke woonkamer en het enige licht kwam van een eenzaam lantaarntje dat aan het plafond met de deining meebewoog. Ongeveer twintig man zat vastgeketend aan ringen op de vloer, wat de relatief grote ruimte al snel claustrofobisch aan deed voelen. Aan de geur van zwetende mensen was Mikal onderhand gewend geraakt, al maakte de vochtige lucht het ademen wel moeilijk. Boven hen klonk de klik van een ijzeren deur, die daarna met een schrapend geluid open werd gemaakt. De houten trap kraakte gevaarlijk toen een stel voetstappen de treden afkwam. Iedereen in de ruimte wierp angstig een blik op de trap en het geroezemoes onder de gevangenen hield snel op. Mikal keek Els aan en beiden knikten vastberaden. Hij had de vrouw pas een paar dagen geleden leren kennen, toen ze midden in de nacht ineens naast hem vastgeketend was. In die tijd hadden ze echter al snel een hoopvolle ontsnappingspoging bedacht. Alles wat ze nodig hadden was een beetje geluk en de juiste bewaker. Het duurde niet lang voor een slungelige man het ruim in kwam gelopen. Met zijn lange, groezelige baard leek hij bijna zelf op een gevangene, al had hij niet dezelfde dode blik in zijn ogen. De felblauwe ogen van de bewaker schoten heen en weer over de gevangenen, ieder van hen nauwlettend in de gaten houdend. Zijn hand hield hij op het handvat van een kort zwaard, dat hij voor de zekerheid al half uit de schede had getrokken. Mikal slikte nerveus bij het aanzicht van het steekwapen, ieder ontsnappingsplan klonk als een goed idee totdat je op het punt stond om eraan te beginnen. Blijkbaar tevreden met de rust in het ruim liep de bewaker richting een ton die gevuld was met regenwater. Hij haalde

een lange soeplepel tevoorschijn, waarna hij de gevangenen een voor een afging. De paar slokken waren genoeg om iemand in deze omstandigheden in leven te houden, maar de dorst lessen lukte zeker niet. Ondanks de zenuwen wist Mikal zichzelf kalm te houden, tot nu toe hadden ze geluk. Van alle soldaten op het schip die de gevangenen rondes maakten was dit wel de meest onvoorzichtige. Mikal kon wel raden dat de man een flink ego had omdat hij zonder kameraden naar beneden was gekomen, tevens vond hij het deze keer blijkbaar niet nodig om zijn volledige harnas aan te trekken. Misschien was het wel nacht? Mikal zat al zo lang in het ruim dat hij het werkelijk niet meer wist, waarschijnlijk net zoals zijn medegevangenen. De soldaat stond nu met zijn rug naar hem toe, waarbij de sleutels van de kettingen aanlokkelijk aan zijn broeksriem heen en weer bewogen. Mikal kon nog net zijn blik ervan losrukken toen de man zich naar hem en Els omdraaide. Toen de lepel zijn lippen raakte moest Mikal zijn best doen om de paar slokken water niet in één keer naar binnen te slurpen. Hij nam zijn tijd om te genieten van de heerlijk verkoelende vloeistof. Toen de bewaker de lepel wilde wegtrekken beet Mikal het ding echter stevig beet door zijn kaken met een klap tegen elkaar te duwen.

De man keek geïrriteerd. 'Later krijg je weer.' Hij probeerde de lepel los te krijgen, maar Mikal hield vol. Op het gezicht van de soldaat brak een venijnige glimlach los, waarbij zijn ogen leken op te lichten. 'O, je wilt spelletjes spelen, of niet soms hufter?' Hij trok wat harder aan de lepel, waarbij Mikal een stekende pijn in zijn tanden begon te voelen. 'Aangezien jij de lepel al hebt neem ik het mes wel.' De man haalde het korte zwaard tevoorschijn, waarna hij op zijn hurken ging zitten om de punt op Mikals keel te zetten, waarbij hij Mikal recht in zijn ogen keek. Hij bewoog het wapen omhoog, richting Mikals mond, waardoor een klein stroompje bloed over zijn borst naar beneden liep. 'Wat dacht je ervan, past er nog wat bij? Het is immers altijd beter om –'

De soldaat sloeg ineens een geschrokken kreet uit toen Els hem met al haar kracht omver schopte. Een paar seconden lag de man languit op de grond, meer had Mikal niet nodig om een paar flinke schoppen in zijn gezicht uit te delen. Hij hoorde hoe de neus van de bewaker gevaarlijk kraakte, waarna alleen het geluid van Mikals eigen gehijg overbleef. De man ademde rappend, maar leek voor nu buiten bewustzijn te zijn.

Tijd om bij te komen had Mikal niet, vlug keek hij over de vloer heen. Zijn hart leek een slag over te slaan toen hij de sleutels zag liggen, die voor de voeten van een oudere vrouw waren geland. Ondanks haar vele rimpels en uitgemergelde uiterlijk keek ze nog helder uit haar gifgroene ogen. Ietwat trillend vormde ze een soort kom met haar voeten, waarmee ze de sleutel langzaam oppakte. Mikal draaide zich zo ver hij kon terwijl hij zijn vastgeketende handen zo ver mogelijk openhield, klaar om het stuk ijzer te vangen. De vrouw leek even een paar seconden te mikken, tot ze uiteindelijk in een ferme beweging de sleutels door de lucht heen gooide. Met zijn hart kloppend in zijn keel hield Mikal zijn adem in, totdat hij het koele ijzer rinkelend in zijn handpalm voelde vallen. Snel greep hij de sleutels krampachtig vast, als de dood dat hij ze zou laten vallen.

Hij knikte naar Els, die zich met haar rug naar hem toe draaide zodat hij bij het slot om haar handen kon. Even frustelde hij onhandig om de sleutel in het slot te krijgen en even voelde hij hoe het ijzer bijna uit zijn vingers glipte, maar uiteindelijk kreeg hij het voor elkaar om de sleutel om te draaien. Met een ratelend geluid ontdeed Els zichzelf zo snel als ze kon van de boeien, waarna ook zijn kettingen ineens van zijn handen afgleden. Al zijn spieren protesteerden toen hij voor het eerst in dagen weer eens opstond. Hij keek naar Els en knikte kort naar haar.

De vrouw zag het echter niet, druk in de weer als ze was met het bevrijden van de rest van de mensen. Zelf naar het plafond kijkend luisterde Mikal of hij ergens voetstappen hoorde.

Blijkbaar had niemand de schreeuw van de soldaat gehoord. Toen er wat gekreun klonk keek Mikal om naar de bewaker, die langzaam weer bij bewustzijn aan het komen was. Zijn ogen werden groot toen hij de gevangenen vrij in de ruimte zag staan, maar nog voor hij een woord kon zeggen kreeg hij weer een schop tegen zijn hoofd, waarbij zijn nek hard kraakte, daarna bleef hij stilliggen. Mikal keek geschokt op om te zien wie de dodelijke schop had uitgedeeld. Een man, die ongeveer een jaar of vijftig moest zijn, stond met een tevreden blik over het lichaam heen gebogen. Hij merkte dat Mikal naar hem keek en beantwoordde zijn blik met een goedkeurend knikje.

Iedereen was ondertussen bevrijd en Mikal hoorde hoe het onderlinge geroezemoes van de mensen langzaam een gevaarlijk hoog geluidsniveau bereikte. Hij was dan ook blij toen Els naar het dek boven hen gebaarde terwijl ze waarschuwend een vinger op haar lippen legde. Ze waren dan wel uit hun boeien bevrijd, maar ze waren nog lang niet vrij. De groep bleef even treuzelend staan, onzeker wat hun volgende stap zou zijn, totdat de man die de soldaat had vermoord ineens richting de trap begon te lopen. 'Het is maar een klein schip,' siste hij. 'Niemand weet nog dat we los zijn, als we ze verrassen kunnen we ze wel aan.'

De vrouw met de groene ogen stond nu ook langzaam op. 'Dat wordt onze dood, Mattheas. Wij hebben geen wapens.' Mattheas stapte op de levenloze bewaker af en haalde na even te moeten wrikken het korte zwaard van onder het lichaam tevoorschijn. 'Dit is tenminste een goed begin. Als we samen er nog een paar kunnen overheesteren maken ze geen schijn van kans.' Hij glimlachte bij het aanzicht van het lemmet, alsof hun vrijheid al gegarandeerd was. 'En hier blijven kunnen we toch niet, als iemand ons zo ziet worden we toch allemaal opgehangen.'

De vrouw sloeg haar armen demonstratief over elkaar. 'En je plan is om gewoon met zijn allen naar buiten te stormen en

iedere soldaat aan boord te vermoorden. Oké, stel dat dat lukt, wat dan?’

Mattheas gebaarde naar de ruimte om zich heen. ‘Dan hebben we een schip, iets waarmee we naar veiligheid kunnen varen.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘En nee, Ank, ik wil niet zomaar het dek op stormen.’ Hij richtte zich tot de rest van de gevangenen. ‘Zoals jullie misschien wel bij binnenkomst opgemerkt hebben is boven aan de trap een kleine wachtruimte waar twee bewakers staan. Als we die eerst overmeesteren geeft dat ons al een voordeel, dan houden we nog een stuk of acht soldaten over die op het dek rondlopen. Ik zeg het je, dit kan ons lukken. Alles is beter dan de rest van ons leven wegrotten in een cel.’

Meerdere mensen knikten instemmend en ook Ank moest toegeven dat Mattheas een punt had. De man gebaarde naar de dode bewaker. ‘Oké, we moeten snel zijn. Als er boven mensen op wacht staan zullen ze zich wel afvragen waar hun collega blijft. Mensen die kunnen vechten gaan voorop met mij mee, de rest komt achter ons aan.’

Al snel was er een semi-geordend rijtje gevormd en begaven de gevangenen zich als in een stoet naar boven, waarbij ze iedere voet zo zacht mogelijk neer probeerden te zetten. Uiteindelijk stopten ze voor de ijzeren deur, waarachter twee stemmen te horen waren. Wat ze zeiden kon Mikal niet horen, maar het was niet moeilijk om op te merken dat de twee wachters het behoorlijk gezellig hadden. Mikal kon niet zien wat er vooraan in de rij gebeurde, maar wel hoorde hij hoe Mattheas aftelde voordat hij de deur met een klap opensloeg. Het lachen van de twee stemmen hield op en even was er geschreeuw te horen terwijl Mattheas met een paar anderen naar binnen stormde. Binnen een paar tellen klonk er een luide *bonk*, waarna er weer een akelige stilte heerste. Toen uiteindelijk ook Mikal de kamer betrad, zag hij een van de bewakers met een doorgesneden keel tegen de muur aan leunen, met de fles rum nog in zijn hand. De tweede soldaat lag languit op de grond, met zijn hand nog grijpend naar de

koperen bel die aan de muur bevestigd was. Een poeltje bloed vormde zich langzaam rond zijn hoofd.

Mattheas veegde het zwaard schoon aan zijn gerafelde linnen schort, waarna hij de soldaten hun wapens ontnam. Hij bood Mikal een kleine hakbijl aan, maar die sloeg het wapen af. 'Ik zou niet weten hoe ik er een moet gebruiken.'

Mattheas knipoogde met een grimas naar hem, waarbij een lelijke korst boven zijn oogkas bijna open leek te barsten. 'Gewoon slaan.'

Mikal nam de bijl twijfelend aan, waarbij hij hem bijna liet vallen omdat zijn spieren zo verzwakt waren. Hij voelde hoe het wapen ineens een stuk lichter werd en keek dankbaar toe toen een breedgeschouderde, donkere man de bijl soepel van hem overnam. 'Ik denk dat we het er beiden over eens zijn dat ik deze beter kan overnemen.'

Mikal knikte, allang blij dat iemand anders de moed had om voorop te gaan tijdens hun ontsnapping. Mattheas liep richting de deur van de kamer, waar hij voorzichtig zijn oor tegenaan legde. Even bleef hij stil, tot hij zich langzaam knikkend tot de groep keerde. 'Ik hoor zeemeeuwen in de verte, het zal dag zijn. De bewakers zullen wel over het dek verspreid staan. Ik zeg dat we wachten tot er iemand dichtbij de deur komt, dan —'

Wat ze dan zouden doen werd nooit duidelijk, aangezien een luid gerinkel Mattheas onderbrak. De tweede bewaker, die stil op de grond had gelegen, was plotseling opgesprongen om een paar flinke rukken aan de bel te geven. 'De Urusanen ontsnappen! Alarm, de gevangenen ontsnappen!'

Snel boorde Mattheas zijn mes door de borst van de man, van wie het licht achter zijn ogen nu permanent uitging. Mattheas had snel gehandeld, maar het was al te laat. Het geschreeuw van bewakers was van achter de deur te horen. Mikal slikte angstig terwijl het geïmproviseerde legertje gevangenen de deur uit stormde. Zo makkelijk zou het ook nooit worden.

Hoofdstuk 2

Mikal knipperde een paar keer met zijn ogen om aan het felle zonlicht te wennen. Veel tijd kreeg hij daar niet voor, aangezien er meteen een vlijmscherp lemmeet op hem af kwam gevlogen. In een reflex sprong hij naar achteren en wist hij het zwaard op het nippertje te ontwijken. Al strompelend probeerde hij zijn evenwicht te bewaren, waarna hij oog in oog kwam te staan met een beer van een man. De soldaat draaide het zwaard losjes in het rond terwijl hij zijn lippen likte, alsof hij uitkeek naar de oneerlijke strijd. Vlug zette hij een stap naar voren, waarbij het zwaard zijdelings op Mikal afkwam. Die sprong snel achteruit om aan de vele slagen die volgden te ontkomen, waardoor hij gevaarlijk dicht bij de rand van het schip in de buurt kwam.

De soldaat grijnsde. 'Wat nou, geen tegenkracht?' Hij stak weer in Mikals richting, waarbij de punt van het zwaard met een ongelooflijke snelheid richting zijn keel schoot. Het enige wat Mikal kon doen was achterover duiken, waardoor hij met zijn rug tegen de reling van het schip aan zat. Hij wilde snel weer opstaan, maar deze keer trapte de man hem tegen zijn schenen, waardoor hij kermend van de pijn languit tegen de reling lag. Hij hief zijn handen boven zijn hoofd, hopend dat hij daarmee de genadeslag van het zwaard kon tegenhouden. Een paar tellen klonk alleen het achtergrondgeluid van schreeuwende mensen, totdat hij het gekletter hoorde van het wapen dat naast hem op het dek viel.

Verward keek hij op, om te zien dat de soldaat kermend met een bloedende dij op het dek lag. Naast hem stond de man aan wie hij eerder de bijl had gegeven. Nog verdoemd knikte Mikal dankbaar naar zijn redder. 'Dank je...?'

De man lachte hijgend, waarbij een gebit zichtbaar werd waaruit een tand miste. 'Altar.'

Mikal hees zichzelf snel weer overeind. 'Mikal.' Beiden bleven een seconde staan, totdat ze weer leken te beseffen dat ze voor hun leven vchten. Onhandig pakte Mikal het zwaard op,

vluchtig om zich heen kijkend of er ergens een directe dreiging was.

Eindelijk had hij even de tijd om het dek in zich op te nemen. Het was een chaos, verscheidene bebloede lichamen lagen her en der verspreid, waarvan het merendeel bestond uit gevangenen. Bijna niemand van hen had wapens gehad om zich tegen de bewakers te verzetten, waardoor het niet moeilijk was voor de soldaten om ze een voor een af te slachten.

Boven het strijdgewoel uit hoorde hij de ijselijke schreeuw van Els, die door twee soldaten ingesloten was. Zonder na te denken trok Mikal een sprint naar de andere kant van het dek, waarbij hij snel een stap opzij deed om niet geraakt te worden door een rondvliegende bijl. Hij deed niet eens de moeite om zijn zwaard op te tillen, aangezien dat hem alleen maar af zou remmen. Hij bukte en zette zijn schouder naar voren zodat hij de klap beter kon opvangen toen hij met al zijn kracht tegen het middenrif van een van de soldaten aan beukte. De man had hem niet zien aankomen en verloor meteen zijn evenwicht, waarna hij over de rand van het schip verdween. Even was er nog een luide schreeuw te horen, maar die werd snel ondermijnd door het geluid van de wilde golven die tegen de boeg van het vaartuig sloegen.

Zonder er verder nog over na te denken draaide Mikal zich om naar de tweede soldaat, die verbaasd naar de punt van het zwaard keek dat uit zijn buik stak. Terwijl de man dood neerviel keek Mattheas Mikal aan met een vermoeide lach. 'Ze overboord gooien, slim van je.'

Mikal knikte nog nahijgend, waarna zijn blik direct richting Els ging. 'Ben je –'

Hij kon zijn zin niet afmaken toen Els naar de mast bij de boeg van het schip wees. 'Op de mast zit een waarschuwingsvlag. Zorg dat ze die niet hijsen, anders weet de hele vloot dat we ontsnapt zijn.'

Mikal merkte de andere schepen nu pas op, die ver achter hun schip aan voeren. Natuurlijk, ze waren vast niet het enige

gevangenen transport. Door met meer schepen tegelijk te varen liep de vloot minder risico. Mattheas keek Els hoofdschuddend aan. 'Oké, welke moet eraf?' Els gebaarde weer naar de mast. 'De driehoekige gele.' Mattheas knikte en maakte aanstalten om te vertrekken, tot zijn gezicht ineens verstarde. Mikal volgde zijn blik tot die viel op een slanke, jonge soldaat die een meter of vier van hen af stond. De jongen keek eerst naar de mast en daarna weer terug naar het drietal, blijkbaar hadden Els' gebaren naar de vlag hem op het idee gebracht om het ding ook daadwerkelijk te gebruiken. Even maakte hij oogcontact met Mikal, die een tel terug staarde. Daarna begonnen ze beiden zo hard als ze konden te rennen.

De jongen had weliswaar een voorsprong, maar Mikal had tenminste geen zwaar harnas dat hem tegenhield. Mikal had moeite om op zijn voeten te blijven toen een van zijn medegevangenen tegen hem aanviel. Hij wist nog maar net overeind te blijven, maar moest snel een sprong maken toen het levenloze lichaam van een soldaat voor zijn voeten viel. De jongen werd opgehouden toen hij zich een weg moest banen door een groep gevangenen die hem de weg probeerden te versperren. De jongen pakte snel zijn zwaard om vervolgens twee snelle steken uit te delen, waarna hij de getroffen personen soepel aan de kant duwde. Mikal had eindelijk een voorsprong toen de weg naar de boeg voor hem vrij was. Hij hield zijn zwaard al in de aanslag om de gele vlag, die hij al kon zien hangen, af te snijden. Hij haalde diep adem om een eindsprint te trekken, maar werd ruw onderbroken toen hij getackeld werd door een krijger die de sprint had gevolgd. Mikal gaf de soldaat al een trap tegen zijn buik, maar zag tot zijn verschrikking dat de jongeman bijna bij de vlag was. Een paar meter van hem af hoorde hij echter een woeste schreeuw, waarna hij een ijzeren flits door de lucht zag vliegen. Een paar tellen later schreeuwde de jongen het uit van de pijn toen het zwaard hem vol in zijn zij raakte.

Mikal stond snel weer op, terwijl Mattheas op de jongen afrende om de hem de genadeslag te geven, maar Mattheas' worp was echter niet genoeg geweest om de vastberadenheid van de jongen tegen te gaan. Kermend van de pijn zette hij nog een paar laatste stappen tot de mast, om daar met een snelle beweging een touw door te snijden. Mikal probeerde nog om de vlag te pakken, maar het was al te laat. Gewichten aan de mast begonnen te bewegen en de gele vlag schoot met een rotvaart omhoog, om boven aan de mast als een duidelijke waarschuwing te blijven wapperen. Als de andere schepen nog niets van hun ontsnapping afwisten, dan was dat nu zeker wel zo.

De jongen zat tegen de mast aan terwijl hij met een trillende hand zijn zwaard op Mattheas richtte. Die sloeg het wapen echter snel uit zijn hand, waardoor deze kletterend op het dek viel. De jongen schreeuwde het uit toen Mattheas bruut het zwaard uit diens zij trok. 'Nou, tot zover ongezien ontsnappen.'

De jongen begon te lachen, waarna hij een flinke hoestbui kreeg. Met een laatste, hatelijke grijns keek hij het tweetal aan. 'Urusanen, jullie zijn allang ten dode opgeschreven.' Daarna ontspanden zijn spieren zich en ging het licht achter zijn ogen uit.

Snel draaide Mikal zich naar Mattheas, die het zweet van zijn gezicht afveegde. 'Het eerste stuk zit er tenminste op.' Hij gebaarde naar het dek, waarop slechts een tiental van hun lotgenoten nog in leven was. Het hout van het dek was bijna niet te zien door de hoeveelheid doden. Tussen de lichamen in doordrenkte bloed het hout, dat in de open lucht al begon op te drogen. Achter hen zag Mikal zijn angst werkelijkheid worden toen twee schepen van de vloot langzaam maar zeker dichterbij kwamen, beide met een lange gele wimpel gehesen als antwoord op het alarm. Hij keek Mattheas nerveus aan. 'Wat nu?'

Mattheas raapte het wapen van de jongen op en vergeleek het met zijn huidige, met bloed doordrenkte zwaard.

Tevreden knikkend wisselde hij de wapens om, waarna hij om zich heen keek. 'Nu hebben we een schip, laten we maken dat we hier weggkomen.'

Binnen een minuut had Mattheas al snel een groepje gevangenen opgetrommeld die wisten hoe ze een zeilschip vooruit moesten krijgen. Gelukkig voor hen had het schip niet stilgelegen toen ze aan hun ontsnapping waren begonnen, waardoor ze alleen nog maar het zeil goed in de wind hoefden te draaien. Mattheas had het roer in handen genomen terwijl hij, Mikal en Els nerveus toekeken hoe de twee schepen onheilspellend groter werden. Ze zouden niet lang meer hebben totdat de strijd weer zou losbarsten, dus maakten ze van de tijd gebruik om snel een richting te kiezen. Mattheas tikte op het kompas, dat naast het roer op een klein uitstekend stuk hout was bevestigd. 'De weg naar het oosten is vrij, als we land vinden kunnen we ons ergens in een dorpje schuilhouden. Met een beetje geluk bevinden we ons dan op Urusaans grondgebied.'

Mikal schudde zijn hoofd. 'En als we pech hebben varen we zo een Alakeense haven in, dan zitten we in een mum van tijd weer ergens in een ruim vast.'

Mattheas haalde zijn schouders op. 'We moeten ergens heen en een risico nemen we toch. Als jij een beter idee hebt dan hoor ik het graag.'

Els kwam de twee tussenbeide. 'Ik wil niet veel zeggen, maar is de Kristalzee geen optie? We varen immers langs de barrière af.' Beide mannen keken haar stomverbaasd aan toen ze wees naar een plek in de zee, een paar kilometer van hen vandaan. Mikal moest flink met zijn ogen knijpen om de vage glinstering op te merken, die zich net onder het wateroppervlak bevond.

Mattheas' ogen werden groot van frustratie. 'Wat?! Zitten we zo ver van het vasteland af?'

Els knikte bedenkelijk. 'Weet je zeker dat je nog naar het vasteland wilt varen? De vloot heeft vast postduiven die

sneller zijn dan wij. Tegen de tijd dat we in de buurt van land komen liggen een paar galjoenen ons op te wachten, dan maakt het niet uit of we op Alakeens of Urusaans grondgebied zijn.'

Mattheas haalde gefrustreerd een hand door zijn witte haren. 'Oké, het vasteland is geen optie. Maar de Kristalzee gaat het ook niet worden. We weten niet eens of deze brik wel door de barrière heen kan.' Hij wees naar de andere schepen, waarvan ze nu het geschreeuw van de bemanning konden horen. 'Bovendien moeten we dan eerst een draai maken waardoor de rest van de vloot ons zeker inhaalt.'

Els bekeek het schip waarop ze zich bevonden. 'We hebben een brik, dat ligt net op het randje van wat er door dat kristalrif heen kan zonder te zinken. Als het water rustig is en we goed uitkijken, kunnen we er misschien zonder al te veel schade doorheen komen.'

Mikal onderbrak de twee terwijl hij met een trillende vinger naar een punt in de verte wees. 'Als dat is wat ik denk dat het is, dan hebben we niet veel keus.'

In de verte doemde een rotsachtig eiland op, waarop een groot, rond stenen fort stond, dat trots boven woeste golven uitstak. Het fort bestond uit drie cirkelvormige secties, die met iedere verdieping kleiner werden. Mikal slikte toen hij de rijen aan kanonnen en mortieren zag die over de verschillende verdiepingen verspreid waren. Daar kwamen ze nooit langs, zelfs als ze hun achtervolgers zouden kunnen afschudden. 'Tuurlijk, Oleks schild kan er ook nog wel bij,' merkte Mattheas op.

Mikal had de verhalen wel gehoord van de verzameling aan zeeforten die langs de rand van de Kristalzee waren gebouwd om het Alakeense rijk tegen aanvallen te beschermen, al had hij gehoopt dat hij er nooit een van dichtbij hoefde te zien. Veel tijd om het bouwwerk te bewonderen hadden ze echter niet. Vanuit het niets leek een stuk van de reling van hun schip te exploderen. Instinctief liet iedereen zichzelf op het dek vallen, waarna op meerdere plekken kleine explosies

plaatsvonden. Mikal voelde hoe iets snel langs zijn oor zoemde, om zich daarna tegenover hem in de dikke mast van de brik te boren.

‘Gelukkig, het zijn maar hagelschoten,’ zei Mattheas met een verbazend optimisme. ‘Als die andere brikken met zijn tweeën hun normale kanonnen afvuren zijn we helemaal de klos!’ Els moest haar best doen om het angstige geschreeuw van haar medegevangenen te overstemmen. ‘We moeten hier weg, de Kristalzee is onze enige kans!’

Mattheas schudde verwilderd zijn hoofd. ‘Nee, ik ga niet naar een of ander land vol wilden. Er moet een andere uitweg zijn.’ Hij gebaarde naar het roer, waar nu een flink kogelgat in zat. ‘Maar als jij zo graag wilt sturen, dan mag dat best.’

‘Mattheas, we krijgen problemen.’ Altar, die zich een paar meter van hen af achter de mast verschool, wees naar een punt boven hun hoofd, waar een postduif zich naar het zeefort in de verte haastte.

‘Snel, haal dat beest uit de lucht!’ Beide mannen graaiden naar stukken afgebroken hout, die ze wanhopig richting het beest gooiden. Het mocht echter niet baten, geen van de twee had de kracht om het hout hoog genoeg te gooien en ze moesten om de haverklap bukken om de kogelregen van de andere schepen te ontwijken. Ze konden alleen nog maar angstig toekijken hoe het diertje haastig voortvloog, geen besef van de schade die het bericht aan zijn poot zou aanrichten.

‘Dat maakt alles moeilijker. We komen nooit levend langs Oleks schild.’ Altar wierp zichzelf weer tegen de grond, waarna hij paniekerig om zich heen keek. ‘Als dat fort begint te vuren zijn we er geweest.’

Mattheas knikte. ‘Oké, de Kristalzee wordt het dus.’ Hij draaide zich naar Els, die met haar handen boven haar hoofd op het dek lag, alsof dat het bombardement aan kogels zou tegenhouden. ‘Weet je zeker dat we door de barrière heen kunnen komen?’

Schichtig keek Els in de richting van het rif van kristallen, dat fel glinsterde in het zonlicht. ‘De kans dat we de Kristalzee binnenkomen is groter dan de kans dat we met een schip een hele vloot en dat zeefort aankunnen.’

Even bleef het stil terwijl Mattheas hun situatie inschatte.

‘Welke keus hebben we anders...’ Hij haalde een keer diep adem, waarna hij half gebukt aan het roer ging staan.

‘Iedereen, hou je vast!’ schreeuwde hij boven het geluid van de schoten uit.

Vastberaden gooide hij het stuur om. Het schip reageerde vrijwel direct en Mikal moest zich aan de reling vastklampen om niet over het dek heen te schuiven terwijl ze de scherpe draai naar rechts maakten. De brik hing zo schuin in het water dat Mikal het idee had dat het vaartuig om zou slaan. Hij hield zijn ogen stevig dicht, wachtend tot het koude zeewater hem zou raken. Hij durfde ze pas weer open te doen toen het schip weer wat vlakker op het water kwam te liggen. Twijfelend kwam ook hij van de grond om een blik over het dek te werpen. Op meerdere plekken hadden kogels zich in de mast, relingen en hier en daar in het dek geboord. De kleine explosies hadden houtsplinters in het rond laten vliegen, die over het dek verspreid lagen. Mikal schrok toen hij zag dat Mattheas’ onderarm onder het bloed zat. Hij volgde het bloedspoor naar boven, waar hij een flinke houtsplinter uit de bovenarm van de man zag steken.

Mattheas hield zijn tanden stevig op elkaar terwijl hij de spaak uit zijn arm trok, waarbij hij luid gromde toen het splinterige hout langs de wond schuurde. Haastig veegde hij met zijn shirt het bloed van zijn arm af, waarna hij pijnlijk grijsde. ‘Zo, die is eruit.’ Hij keek naar de twee schepen achter hen, die nog bezig waren om de draai te maken, al was het dan wel een heel stuk rustiger. ‘We hebben geluk dat die twee nog een volgeladen ruim hebben, dan kunnen ze tenminste niet zo snel draaien.’ Mattheas keek vragend naar Els, die zich nog steeds half achter de reling verschool. ‘Heb je nog ideeën om die barrière heelhuids door te komen?’

Els wendde haar blik snel af van de man, of beter gezegd, van de wond in zijn bovenarm waar ze vanuit haar positie goed zicht op had. 'Alles wat we kunnen doen is afwachten en hopen dat die kristallen geen gat in onze huls slaan.' Mattheas ging weer zitten, het stuur nog steeds stevig vasthoudend zodat ze hun koers niet zouden verliezen. 'Zijn er echt geen trucjes om onze kansen te vergroten?' Els zuchtte. 'Een kleiner schip nemen, maar dat is niet echt een optie nu. En trouwens, als er een makkelijke weg was, dan zouden de Alakenen ons ook aan de andere kant van de barrière opwachten.'

Mikal volgde de discussie tussen de twee maar half. Hij keek toe hoe de glinstering in de verte steeds dichterbij kwam. Angstig keek hij achterom, naar het fort dat er opvallend vredig bij lag. Over een tijdje zouden ze de barrière trotseren, waarna ze aan de andere kant een nieuw leven konden beginnen. Het alternatief, daar dacht hij liever niet over na.

'Derde admiraal Ferriard, er is een belangrijk bericht voor u!' Ferriard zuchtte gelukzalig toen hij zijn ogen opende. De zoute zeelucht deed hem goed, zelfs als de wind zijn felrode, lange haren in de war bracht. Hij leunde ontspannen over de stenen balustrade heen, waarbij hij de blik van zijn zeeblauwe ogen over de woeste golven een paar tientallen meters onder hem liet glijden. Al snel fixeerde hij zijn blik echter weer op de drie kleine stipjes in de verte, die plotseling van hun koers waren afgeweken. 'Laat me raden, het gaat om die schepen daar.' De soldaat knikte. 'Het lijkt erop dat er gevangenen ontsnapt zijn.' De soldaat stak zijn hand uit, waarin een kleine koker lag. Ferriard rekte zichzelf even flink uit, al die dagen rapporten van andere forten in de regio nalezen was dan wel nodig werk, maar het was niks voor hem. Het had zijn hele lichaam stijfjes gemaakt, hij was maar al te blij dat hij weer eens de tijd had om buiten te komen. Ietwat verveeld pakte hij de koker aan, die hij snel openschroefde om er een klein stuk papier uit te halen. Ferriard probeerde tevergeefs meerdere malen om het

papiertje netjes uit te rollen, waarna hij er maar genoeg mee nam om het bericht regel voor regel te lezen. *‘Voorste schip gele vlag, gevangenen ontsnapt, bemanning dood. Gele wimpels volgen, vuur om te doden.’* Ferriard glimlachte toen hij het bericht las.

‘Wat doen we, derde admiraal?’ vroeg de soldaat.

Ferriard gaf hem dankbaar het bericht weer terug. ‘Wat er staat, denk je niet? Vuur op het voorste schip.’

De soldaat twijfelde. ‘Maar meneer, onze schepen zijn er te dicht in de buurt. Ze kunnen geraakt worden.’

Ferriard trok een wenkbrauw op. ‘Denk je dat ze dit bericht niet zouden sturen als het niet nodig was? Nee soldaat, ze weten donders goed wat de risico’s zijn. Vuur op dat schip.’

De soldaat knikte. ‘Zoals u wilt, derde admiraal.’

Hij wilde al weglopen, maar Ferriard bedacht zich nog iets. ‘O ja, laat de Stroppenvanger maar vertrekklar maken. Over een kwartier wil ik weg kunnen.’

De soldaat knikte slechts, waarna hij snel een trap afrende en uit het zicht verdween. Ferriard klopte wat zand van zijn borstharnas af, waarna hij de strijdbijl oppakte die hij tegen de balustrade had gezet. Hij wierp nog een blik op zee onder hem, maar keek al snel tevreden naar het glinsterende lemmet van zijn wapen. ‘Eindelijk weer eens wat actie.’

Hoofdstuk 3

‘Kijk, ze geven het op!’ De ex-gevangenen keken hoopvol toe hoe de afstand tussen hun schip en de twee achtervolgers langzaam groter werd. Enkele mensen stonden op en begonnen beledigingen te joelen naar de bemanning, ook al konden die hen door de afstand natuurlijk niet horen. Mikal bleef zich echter nog steeds achter de reling verschuilen terwijl hij de schepen met een schuin oog in de gaten hield. De afstand was dan wel groter geworden, maar gek genoeg waren ook de hagelschoten gestopt.

Mattheas leek zijn gedachtes te delen. ‘Ik vertrouw het niet, het ene moment lopen we nek aan nek en nu zijn we ineens sneller?’ Hij keek Mikal bedenkelijk aan, waarna beide mannen binnen één tel hun blik op het fort richtten. ‘O nee...’ Aan de bovenkant van het bouwwerk waren korte flitsen te zien, waarna er meerdere kleine rookwolken opstegen. Van deze afstand leek het net of iemand een rij kaarsen aan het uitblazen was. Een paar seconden bleef het stil terwijl iedereen aan boord het tafereel in zich opnam, totdat Mattheas in beweging sprong. ‘Iedereen, zoek dekking!’ Meer motivatie hadden de anderen niet nodig om ineen te duiken in een poging een veilig heenkomen te vinden. Mikal kwam ongelukkig terecht, waardoor hij een uitstekend stuk van het roer tegen de blauwe plek op zijn oogkas aankreeg. Door zijn angst wist hij de bonkende pijn echter te negeren en snel begroef hij zijn hoofd in zijn armen om zich zo klein mogelijk te maken. Een paar seconden waren alleen de golven en het angstige gejammer van zijn lotgenoten te horen, tot vanuit de verte een zoemend geluid dichterbij kwam. Direct daarna klonk de klap van een zwaar stuk metaal dat met een luide plons in de zee verdween. Nog geen seconde daarna volgden er nog vijf kanonskogels die allemaal doel misten, al merkte Mikal dat bij iedere plons zijn lichaam zich automatisch schrap zette. Hij hield zijn ogen stevig dicht, als dit het einde was, dan kon het maar beter plotseling komen.

Een andere kogel vloog zo te horen een paar meter boven zijn hoofd, gevolgd door het geluid van stof die uit elkaar gereten werd.

‘Ze hebben een van de zeilen te pakken!’

Mikal opende eindelijk zijn ogen weer. Er zat een groot gat over de lengte van het zeil van hun schip. Waar het doek eerst nog bol had gestaan, flapperde het nu hulpeloos in de wind. Veel tijd om erover in te zitten kreeg Mikal niet, aangezien er niet ver van hem ineens een explosie van hout plaatsvond. Net op tijd sloeg hij zijn armen over zijn hoofd, een flinke plank beukte tegen de rug van zijn hand. Mikal krijste het uit, eerst van pijn, daarna van angst toen een stuk van de mast boven hen verbrijzeld werd, waarna het gevaarte maar net op zijn plek bleef staan.

Het bombardement was net zo snel voorbij als het begonnen was. Mikal krabbelde als verdoofd op. ‘Nou, dat is een probleem minder,’ hoorde hij Mattheas ergens in de verte zeggen. Mikal had alleen oog voor het zinkende schip achter hen, dat blijkbaar geraakt was door een losvliegende lading kogels. Meerdere lichamen kleurden de zee tijdelijk rood voordat ze in de diepte verdwenen. De nog levende bemanning zocht wanhopig een plek hogerop terwijl het schip steeds schuiner in het water kwam te liggen. Het tweede schip streek langzaam de zeilen terwijl het een halve draai maakte om zijn kameraad te helpen.

‘Is dat zeefort toch ergens goed voor.’ De bemanning van het fort leek Mattheas’ opmerking te kunnen horen, want op het moment dat hij het zei waren de volgende flitsen van de kanonnen alweer te zien. Voordat ze zich weer lieten vallen gaf Mattheas een flinke ruk aan het stuur in de hoop dat de koersverandering de kogelregen kon ontwijken. Ze konden alleen maar hopen dat ze op tijd buiten het bereik van het zeefort waren.

Binnen een paar seconden kwamen de kogels weer aangevlogen, waarvan merendeel hun doel miste door de onverwachte draai van het kleine schip. Ondanks de angst